

N:o 49.

Af herr **P. Zimdahl**, om tillägg till 19 § jaktstadgan.

Enligt § 19 i nu gällande jaktstadga af den 21 oktober 1864 får katt, som anträffas i skog eller hage, »saklöst dödas».

Detta stadgande har från jaktvårdens synpunkt sitt berättigande. Men det finnes ett annat djur, som ej sällan åstadkommer en långt större och svårare skada än katten gör på ett och annat villebråd, och detta utan att någon annan än ägaren af det åsyftade djuret har rättighet att döda detsamma. Skadan i detta senare fall är af en så mycket svårare art som den träffar husdjur, hvilka äro nödvändiga och i hög grad nyttiga icke blott för jordbrukaren utan äfven för landets befolkning i allmänhet. Såsom hvar och en lätt inser, åsyftar jag härmed den af hundar föröfvade skadan å fårkreatur. Det är nämligen från den jordbrukande befolkningens sida, särskildt inom de norra orterna, snart sagdt en allmän klagan, att fårkreaturen, sedan de på våren släppts ut på bete, jagas af i skog och mark, utan vård af ägarne, kringströfvande hundar, hvilka därunder i mer eller mindre mån skada och ej sällan äfven bita ihjäl de värnlösa djuren, detta ofta till stor förlust för deras ägare. Det inträffar därjämte, att fårkreaturen icke skadas till döds, men likväl blifva så ytterst illa massakrerade, att de i dagar och nätter, ofta nog med inälfvorna ute, förblifva liggande för att slutligen, efter en långvarig och ytterst smärtsam pina, dö på stället. Af sådana påträffas icke blott ett eller annat utan ofta nog ett flertal. Hvilket hemskt djurplågeri detta är, bör af en hvar vara lätt insedt. Och då ägarne af de sålunda skadade eller dödade djuren ofta nog äro urständsatta att få reda på hvilken hund eller hundar åstadkommit denna skada, är den af honom lidna för-

lusten gifven. Vål är det sant, att man på grund af jaktstadgan under viss tid äger rättighet att fasttaga hund, som anträffas lös i skog eller hage och sålunda äfven skaffa sig utsikt att möjligen vinna ersättning för den skada, hund åstadkommit, men huru svårt, för att ej säga omöjligt, det är för en person att ute i marken taga fast ett för honom främmande hundkreatur, behöfver knappast här påpekas. Sådant skall säkerligen i nittionio fall af etthundra misslyckas.

Under sådana förhållanden är det äfven uppenbart, att ägare af i dylika fall skadade eller dödade fårkreatur står fullkomligt rättslös, något, som enligt mitt förmenande tarfvar rättelse eller, med andra ord, påkallar en skärpt lagstiftning. Och den enda utväg som härutinnan torde vara att finna, anser jag vara den, att hvad som nu stadgas med afseende på katt, som anträffas i skog eller hage, göres gällande äfven för hunden, nämligen såtillvida, att hund, som befinnes jaga eller bita på bete utsläppta fårkreatur, må af hvem som helst saklöst dödas. Och det vore, enligt mitt förmenande, högst besynnerligt, om ej hund, som på sätt nu blifvit påpekadt föröfvar en ojämförligt större skada å ett husdjur, än en katt någonsin kan åstadkomma genom att förstöra ett eller annat mindre villebråd, icke skulle med fog kunna underkastas enahanda stadgande, som i ty fall är gällande för den senare.

På grund af hvad nu är anfördt, tillåter jag mig sålunda vördsamt föreslå,

att Riksdagen behagade besluta ett tillägg till § 19 gällande jaktstadga af ungefär följande lydelse: Hund, som å fält eller i skog och mark befinnes jaga eller bita därstädes på bete utsläppta fårkreatur, må äfven af hvem som helst saklöst dödas.

Stockholm den 26 januari 1903.

P. Zimdahl.